

Arrest

nr. 177 702 van 14 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kunj Alizai, Upper Kurram, Kurram Agency, Pakistan. U zou tot de Turi-stam behoren en een sjiïet zijn. Vanaf 2007 braken allerlei onlusten uit in uw regio. Er werd veel gevochten tussen soennieten en sjiïeten. Later zou ook de Taliban betrokken zijn in het conflict. U zou zelf ook deelgenomen hebben aan de verdediging van jullie regio. Tijdens een van uw bewakingsopdrachten zou u een man genaamd Ar. betrappt hebben op het plaatsen van een bom. U zou dit gerapporteerd hebben aan uw dorpsoverste. De man in kwestie zou dit in opdracht van de taliban gedaan hebben en hierop verbannen zijn uit het dorp. Zelf zou u nadien bedreigd zijn en op aanraden van uw vader begin maart 2015 Pakistan verlaten hebben. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland zou u naar België gereisd

zijn waar u op 28 mei 2015 aankwam. U diende op 29 mei 2015 een asielaanvraag in en verklaarde daarbij geboren te zijn op 10 juli 1997, waardoor u minderjarig zou zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: kopies van de identiteitskaarten van uw ouders en grootmoeder, kopie van uw geboorteakte, uw 'domicile certificate', een schoolcertificaat, een brief van Anjuman-e-Hussania, tien foto's, drie enveloppen, kopie van een vertaling van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), kopie van een mail van uw advocaat in verband met uw leeftijdsonderzoek en de notities van uw advocaat van een consultatie.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes én reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelde over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency te Pakistan tot aan uw beweerde vertrek naar België op maart 2015. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot maart 2015 onafgebroken die regio verbleven heeft en dit op basis van onderstaande bevindingen.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over uw opgegeven identiteit en daaraan verbonden uw leeftijd. Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 22 juni 2015 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22.5 jaar, met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden.

Hoewel u deze beslissing reeds in juni 2015 ontving, deed u nooit enige moeite om uw bewering minderjarig te zijn te staven. Pas tijdens uw gehoor voor het CGVS dd. 23/02/2016 legde u documenten voor die volgens u uw leeftijd bewijzen, een opvallend gebrek aan initiatief. Bovendien kan u met deze 'bewijzen' helemaal niet aantonen bij aankomst effectief minderjarig geweest te zijn, wel integendeel.

Zo legde u vooreerst een print van een email van uw advocaat neer. U gaf immers aan dat u een tweede leeftijdsonderzoek heeft aangevraagd omdat u niet akkoord was met het resultaat van het eerste. Echter, ook door dit onderzoek wordt klaarblijkelijk bevestigd dat u in februari 2016 minstens 19 jaar oud was. Dit maakt dan ook dat zowel uw verklaring Pakistan verlaten te hebben als uw bewering in België te zijn aangekomen wanneer u nog minderjarig was, volstrekt ongeloofwaardig zijn.

Verder legde u een Pakistaanse geboorteakte voor. De authenticiteit van dit document mag echter om verschillende redenen betwijfeld worden. Zo werd dit document pas zeer recent opgesteld, namelijk op 3 november 2015, wat de indruk wekt dat dit voornamelijk voor uw asielaanvraag werd aangemaakt. Voorts is het uiterst opmerkelijk dat uw naam hierop anders wordt geschreven dan de schrijfwijze die u zelf had aangegeven na aankomst in België, en ook anders dan vermeld op uw andere documenten. Uw naam wordt op uw geboorteakte immers opmerkelijk genoeg 'Muhammad Abass' geschreven ipv Muhammad of Mohammad Abbas. Verder werd dit document in het Engels opgesteld en dit in een regio waar de scholingsgraad niet zo heel hoog is, waardoor de kennis van de geschreven lokale talen al beperkt is, laat staan de kennis van het Engels. Ook blijkt uit het document dat uw geboortedatum werd bepaald op basis van uw "medical certificate". Om welk medisch certificaat het hier zou kunnen gaan, daar heeft het CGVS geen weet van temeer daar u het niet neerlegde. Voorts dient verwezen te worden naar informatie aan het dossier toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan alle soorten documenten vervalst kunnen worden. Uw geboorteakte vormt dan ook geen doorslaggevend bewijs van uw identiteit.

Voorts verwijst u naar uw domiciliëring als bewijs van uw identiteit. Dit document werd ook op 3 november 2015 opgesteld, wat eveneens de indruk wekt dat dit voornamelijk voor uw asielaanvraag werd aangemaakt. Uit toegevoegde informatie blijkt dat het verkrijgen van dergelijk attest gewoonlijk een drietal weken duurt en men er onder meer een geboorteakte, alsook kopie van een identiteitskaart of B-form moet voor voorleggen. Het feit dat beide documenten echter opgesteld werden op dezelfde dag impliceert dat u nog een ander (eerder verkregen) document achterhoudt.

Verder legde u een schoolattest van de Uswa Public School voor. Hieruit dient te blijken dat u in 2012 stopte met naar school te gaan. Dit schoolattest verwijst weer naar uw beweerde geboortedatum van 10/07/1997, waar geen geloof aan kan worden gehecht.

Het lijkt er dan ook sterk op dat u zich jonger voordoet dan u in werkelijkheid bent. Een reden hiervoor zou kunnen zijn dat u uw identiteitskaart die uitgevaardigd wordt wanneer u 18 bent achter wil houden daar hier een andere verblijfplaats op staat dan Kurram Agency. U gaf immers uitdrukkelijk te kennen dat u niet over een Pakistaanse identiteitskaart beschikt omdat u bij uw vertrek nog geen 18 jaar oud was (zie CGVS, p.4). Hieraan kan zoals uiteengezet echter totaal geen geloof gehecht worden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Bovendien kunnen bovenstaande vaststellingen er op wijzen dat u Kurram Agency al een tijdje verlaten heeft.

Ook andere elementen wijzen er op dat u niet recent afkomstig bent uit Kurram Agency. Zo kon u geen enkel overtuigend bewijs voorleggen dat u in de regio plaatst na (het weinig overtuigende schooldocument van) 2012. U legde enkele foto's neer. Hieruit kan echter allerminst afgeleid worden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Verder verwees u naar de (kopie van de) identiteitskaarten van uw moeder, uw vader en uw grootmoeder. Deze wijzen er inderdaad op dat de roots van deze personen in Kurram liggen, iets dat niet ontkend wordt. U legde echter geen enkel overtuigend identiteitsdocument van uzelf neer. Het CGVS heeft dus geen zekerheid dat het hier om uw familie gaat. Verder kunnen deze evenmin bewijzen dat u zelf zoals u beweerde tot zeer recent aldaar verbleef. Verder liet u op het CGVS optekenen in de laatste jaren voor uw beweerde vertrek (2012-2015) actief geweest te zijn bij de verdediging van uw regio. Hieraan kan zoals verderop aangetoond, gezien de uiteenlopende en uiterst vage verklaringen die u er over aflegde, helemaal geen geloof gehecht worden. Voorts verklaarde u op het CGVS ook dat u het Farsi en Engels goed machtig bent. Dat u het Farsi heeft geleerd enkel en alleen door sporadische contacten met minderheden in uw regio van herkomst, is uiterst bevreemdend en doet vermoeden dat u langer dan u beweert in Iran verbleven heeft. Dat u het Engels dan weer goed machtig beweert te zijn, ondanks uw

beweerde lage opleidingsniveau en u dit voornamelijk onderweg naar België zou hebben geleerd, doet dan weer vermoeden dat u hoger opgeleid bent dan u voorhoudt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, Pakistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf daar kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat tot maart 2015 in Kurram Agency heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen voor uw beweerde vertrek in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door onderstaande vaststellingen.

Zo bleken de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dd. 30/11/2015 op enkele punten opmerkelijk verschillend van een document dat u voorlegde, alsook van uw verklaringen op het gehoor op het CGVS dd. 23/02/2016. U gaf bij aanvang van het gehoor op het CGVS aan dat enkele van uw verklaringen op de vragenlijst van het CGVS die u bij de DVZ invulde niet correct waren weergegeven door het verschillend accent van de tolk. Zo gaf u aan dat u eerder wel degelijk verklaard had dat het incident waarbij u een bommenlegger betraapt zou hebben, zich 's morgens zou hebben voorgedaan (ipv 's avonds zoals werd genoteerd) en de bom aan de kant van de weg (en niet in een gebouw) werd geplaatst. U weet dit aan het verschillend accent van de tolk (zie CGVS, p.3). U had echter geen uitleg voor het feit dat u van deze fouten geen melding maakte na afloop van dat gehoor. Nochtans beaamde u wel dat uw verklaringen u er na afloop werden voorgelezen, en ondertekende u deze verklaringen ter goedkeuring. U gaf daarnaast aan dat u deze fouten pas door zou hebben gehad nadat u uw verklaringen had laten vertalen (zie CGVS, pp.3-4). U gaf deze fouten echter nooit door aan de Belgische asielinstanties. Het CGVS heeft dan ook zeer sterk de indruk dat u uw verklaringen bijstelde in functie van het door u verkregen document van de Anjuman-e-Hussania. In dit document worden uw vermeende problemen vermeld zoals u ze eerder ook op de CGVS Vragenlijst aangaf, zij het -opmerkelijk genoeg- met deze beide verschillen. Ook dit document werd overigens pas zeer recent opgesteld, met name in januari 2016, en in het Engels, een taal die u zelf pas onderweg naar België goed zou geleerd hebben, waardoor ook dit document een zeer gesolliciteerd karakter krijgt.

Verder blijken er, ondanks de vaststelling dat u uw eerdere verklaringen klaarblijkelijk goed heeft bestudeerd en recent een document heeft laten opmaken, nog verschillende inconsistenties in uw verklaringen. Zo had u op de vragenlijst van het CGVS laten optekenen dat uw vader na het incident een telefoontje van de bommenlegger, A., zou hebben gekregen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer plots -in lijn met wat er op het document dat u voorlegde vermeld staat- dat uw ouders (verschillende) telefoonoproepen kregen van een onbekende groep. U gaf daarnaast aan dat u niet wist om welke groep het precies ging. U vermoedde dat het de Taliban, Ansar Mujahideen of Lashkar-e-Jhangvi was, omdat u had vernomen dat Ar. banden met alle drie had. Het is dan ook een raadsel waarom u het eerder enkel had over "Ar. en zijn kompanen van de Taliban". Nergens eerder vermeldde u andere groeperingen.

Voorts is het uiterst opmerkelijk dat u plots de volledige naam van de dorpsgenoot, Ar., om wie het hele probleem draait, op het gehoor van het CGVS plots wel bleek te kennen. U gaf nu aan dat hij Ar. Hoessein heet (zie CGVS, p.19). Op de vragenlijst van het CGVS had u echter nog laten optekenen dat u zijn achternaam niet kende (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Uw uitleg daarvoor, dat u zijn volledige naam (eerder) niet kende en u bij uw vorige interview slechts was gevraagd naar zijn stam (zie CGVS, p.20), overtuigt allerminst. Ook in het document dat u voorlegde van de Anjuman-e-Hussania staat nergens deze volledige naam vermeld (terwijl dat voor de andere namen wel degelijk het geval is).

Verder vergistte u zich tijdens het gehoor op het CGVS ook éénmaal op flagrante wijze in uw chronologie van de beweerde feiten. Zo liet u zich ontvallen dat eerst (uw vriend) As. werd vermoord, dat u nadien een bedreiging hebt gekregen en uw vader daarop beslist zou hebben om u naar hier te sturen (zie CGVS, p.15). Zowel op de vragenlijst van het CGVS, alsook elders tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS en ook in het document dat u voorlegde, wordt de moord op A. echter na uw vertrek geplaatst.

Dat u over dergelijke belangrijke elementen in uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, maakt dan ook dat er aan uw relaas geen geloof meer kan worden gehecht.

Voorts is het ook uiterst opmerkelijk dat u pas tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk vermeldde dat u ingeschakeld werd in de bewaking van jullie regio, en dat volgens uw verklaringen al sinds 2012. Op de vragenlijst van het CGVS vermeldde u dit niet. U gaf er wel aan dat dergelijke bewaking gebruikelijk is in uw regio en gaf ook aan dat u de bommenlegger betrappt zou hebben. Nergens gaf u er aan dat u zelf effectief deelnam aan dergelijke bewakingsopdrachten, noch dat het tijdens één van die bewakingsopdrachten was dat dit incident zich zou hebben voorgedaan (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Daarnaast waren uw verklaringen over deze activiteiten bijzonder vaag. U kwam niet verder dan de zaken die in het document vermeld staan, met name dat de bewaking in twee shifts verliep. U werd meermaals gevraagd uw eigen activiteiten te beschrijven, maar kon deze niet toelichten. U gaf aan betrokken geweest te zijn in de verdediging tegen aanvallen van de taliban, in 2014. U werd gevraagd deze verder te duiden, maar ging dan over naar de feiten die u ertoe zouden gebracht hebben Pakistan te ontvluchten, in 2015. Ook over de andere activiteiten, de bewaking die u zou gedaan hebben, kon u zo goed als niets vertellen. U vermeldde enkel de zaken die opgetekend staan in het document dat u voorlegde en sprak daarnaast in zeer algemene termen (zoals bvb dat de Taliban jullie agressief aanviel en jullie daarop terug schoten) (zie CGVS, p.9, pp.14-15). Van iemand die dergelijke memorabele momenten beweert te hebben meegemaakt in zijn regio van herkomst, die er uiteindelijk mede toe zouden hebben geleid dat hij zijn land diende te ontvluchten, mag echter verwacht worden dat hij daar doorleefder over kan vertellen. Eveneens opmerkelijk in dit verband is dat u de aanvallen (van de taliban) waarbij u zelf betrokken beweerde geweest te zijn, nauwelijks in de tijd kon plaatsen. U kon deze niet preciezer duiden dan 2014. Dat u een aanslag in een naburig dorp, waar u geen aandeel in had, dan weer wel kon plaatsen in november 2014, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien liet u ook optekenen dat dergelijke deelname aan de verdediging van uw regio verplicht is. Er dient echter gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er in Kurram Agency geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiitische organisaties. Dat het document dat u neerlegde dan ook wel melding maakt van een 'plicht', ondermijnt verder de waarde van dit document.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen spontaan in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Het CGVS wil daarbij benadrukken dat u tijdens het gehoor op het CGVS herhaaldelijk werd gevraagd naar stukken die uw verklaringen en uw beweerde recent permanent verblijf in Kurram Agency zouden kunnen staven. Aldus moet u de bedoeling van die vraagstelling toch duidelijk zijn.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 13 *iuncto* artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist zouden zijn. Hij citeert de passage uit de bestreden beslissing waarin verweerder erkent dat hij geboren en getogen is in Kurram Agency, doch niet aannemelijk maakt dat hij tot maart 2015 in die regio heeft verbleven. Verzoeker meent dat het niet duidelijk is wat verweerder bedoelt met "ergens getogen zijn" en meent een tegenstrijdigheid te ontwaren waar verweerder enerzijds erkent dat hij "getogen" is in Kurram Agency, maar tegelijk dat het niet duidelijk is wat hij na de leeftijd van 18 jaar heeft gedaan. Hij was echter pas minstens 19 jaar volgens het tweede leeftijdsonderzoek als hij in februari 2016 de tweede leeftijdstest heeft laten doen. Verzoeker vervolgt dat hij niet in de mogelijkheid was de eerste leeftijdsbeslissing aan te vechten omdat hij pas na de beroepstermijn een raadsman kon raadplegen. Bijgevolg meent hij dat het geheel van argumenten dat verweerder op dit eerste resultaat heeft gestoeld, buiten beschouwing moet worden

gelaten. Verzoeker heeft wel aangedrongen op een tweede leeftijdsonderzoek dat als resultaat 19 jaar gaf in februari 2016, wat een groot verschil is met het resultaat van het eerste onderzoek dat hem schatte op 22,5 jaar in 2015. Verzoeker betwist vervolgens dat het verdacht is een recente geboorteakte te hebben. Hij meent dat eveneens in België men in het kader van een procedure waarbij men een document nodig heeft, deze zal opvragen op de bevolkingsdienst. Hij stelt dat zelden mensen ook in Pakistan beschikken over een eertijds opgestelde geboorteakte. Wat betreft de schrijfwijze van Mohammad verklaart verzoeker dat deze naam nu eenmaal op verschillende wijze wordt geschreven al naargelang men Urdu/Pashtou of Engels gebruikt. Ook verklaart verzoeker dat de geboorteakte door een officiële instantie wordt uitgegeven en dat men dit op vraag in het Engels kan verkrijgen, nu Engels pas recent niet meer als officiële taal wordt gezien. Verzoeker meent dat verweerder zijn stelling dient aan te tonen dat in die regio een lage scholingsgraad heerst en dat dit eveneens zo is voor de officiële instanties die de geboorteaktes afgeven. Verzoeker stelt dat verweerder de dooddoener heeft gebruikt dat in Pakistan alle documenten vervalst kunnen worden, zonder zich de moeite te getroosten het stuk voor te leggen aan de Pakistaanse ambassade of een expert. Ook aangaande het attest van de Uswa Public School had verweerder contact kunnen opnemen teneinde een en ander te verhelderen, wat hij heeft nagelaten. Door deze onderzoeken na te laten, meent hij dat verweerder zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. Verzoeker concludeert dat op onduidelijke wijze verweerder ineens concludeert dat hij bijgevolg Kurram Agency al eerder verlaten heeft. Hoe verweerder tot die conclusie komt is onduidelijk want hooguit kan uit een eventuele onoprechte leeftijd afgeleid worden dat hij van voordelige opvang en begeleiding wenste te genieten, zonder meer.

Verzoeker meent een schending te ontwaren van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Hij stelt dat verweerder niet op objectieve wijze de aanvraag heeft onderzocht volgend op de beslissing van de Voogdijdienst nu het overige van generlei belang meer wordt geacht. Om het even welk document wordt zonder grondig onderzoek op algemene wijze terzijde geschoven dermate dat de Raad niet over alle nuttige informatie zou beschikken en de beslissing zou moeten vernietigen. Tot slot stelt verzoeker nog dat het niet hoeft te verbazen dat hij een beetje Farsi kent gezien de Hazara en Khushi in zijn streek wonen, zoals hij ook tijdens zijn gehoor heeft verklaard. Bovendien stelt hij nooit gezegd te hebben goed Engels te spreken.

In een tweede onderdeel van het eerste middel gaat verzoeker in op de asielmotieven. Vooreerst meent hij dat hem niet ten kwade kan geduid worden dat hij een beknopte vertaling liet maken van zijn verklaring bij het DVZ teneinde zeker te zijn dat alles juist genoteerd was, hetgeen volgens hem niet het geval was. De vermeende tegenstrijdigheden tussen het eerste verhoor bij DVZ en het verhoor bij het CGVS heeft verzoeker immers van bij het begin zelf aangekaart. Het meent dat het niet realistisch is aan te nemen dat hij de kans heeft gehad bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen "na te horen". Vervolgens erkent verzoeker dat het document bij Anjuman-e-Hussaina een gesolliciteerd karakter heeft nu het evident is dat hij zo'n document nodig heeft om aan de asielinstanties een bewijs te geven van zijn betrokkenheid en het reëel gevaar. Doch deze organisatie gaat volgens hem niet zomaar een dergelijk document opstellen. Pas na onderzoek van de feiten en navraag in het dorp werd de verklaring opgesteld en ondertekend. Verweerder heeft het tegendeel niet aangetoond. Verder vindt verzoeker het onvoorstelbaar waarom verweerder het bevreedend vindt dat hij in het eerste verhoor enkel de voornaam kent van de schuldige dorpsgenoot en bij het gehoor de volledige naam en zou hij geen flagrante fout hebben gemaakt in de chronologie van de feiten nu er zowel dreigementen waren voor als na de dood van zijn vriend. Tot slot stelt verzoeker nog dat niemand inderdaad wordt verplicht om aan bewakingsopdrachten mee te doen maar dat wanneer je niets doet, de schaamte enerzijds ondraaglijk is voor de betrokkene en zijn familie en anderzijds er gevallen bekend zijn waar bij weigeraars huizen werden afgebrand. Daarom is het een plicht mee te doen aan de bewakingsopdrachten omdat het zo hoort.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 1 en § 2, a en b van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna verkort de Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker verwijst naar diverse rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, men een band met zijn persoon aannemelijk moet maken, die

minstens de identiteit en nationaliteit van verzoeker behelst. Hij stelt dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist zijn. Hij vervolgt dat de povere veiligheidssituatie in Pakistan als 'failed state' wordt erkend in de bestreden beslissing en het administratief dossier en de staat van binnenuit wordt bedreigd door gewapende groeperingen zoals krijgsheren, militieën, terroristen of criminele bendes. Met verwijzing naar de COI Focus security situation Pakistan van 16 juni 2015, meent verzoeker dat het gezag van de staat grotendeels afwezig is. Tot slot verwijst verzoeker nog naar de sociaal economische situatie, waarmee ook volgens artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn zou moeten rekening gehouden worden, en de overstromingen in 2015. Volgens verzoeker is er geen optie om zich op een menswaardige wijze in Pakistan te gaan vestigen waarbij hij verwijst naar een citaat van UNHCR dat de vraag opwerpt of de verzoeker in de context van het betrokken land, een redelijk normaal leven kan leiden zonder overdreven ontbering. Uit de bestreden beslissing zou niet blijken dat hij op een veilige manier naar zijn woonplaats, zijn roots kan reizen en de bewijslast dienaangaande zou berusten bij het CGVS.

2.2. Documenten

Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift een kopie van een foto gevoegd.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering, naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel moet gebeuren door de toetsing van de motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verweerder geen geloof heeft gehecht aan de problemen die verzoeker heeft aangehaald als gevolg van het feit dat hij een zekere Ar. zou betrappt hebben op het plaatsen van een bom tijdens een van zijn bewakingsopdrachten. Verweerder heeft dienaangaande vooreerst twee grote tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor van 23 februari 2016, nl. of verzoeker de bommenlegger 's ochtends of 's avonds heeft betrappt en of de bom aan de kant van de weg, dan wel in een gebouw werd geplaatst. Deze tegenstrijdigheden vinden steun in het dossier, maar verzoeker heeft dienaangaande reeds van bij de aanvang van het interview bij het CGVS en voordat verweerder hem hierop heeft gewezen, zelf spontaan aangevoerd dat er problemen waren met de vertaling door de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna verkort DVZ) die afkomstig uit Kaboel zou geweest zijn en wel specifiek op deze twee punten. Verzoeker zou deze vertaalproblemen ontdekt hebben nadat hij het verslag van de vragenlijst opgesteld bij de DVZ heeft opgevraagd bij verweerder en liet vertalen. Deze vertaling zit ook in het administratief dossier. Verweerder acht het verdacht dat verzoeker zijn verklaringen dienaangaande aanpast terwijl hij eveneens een brief voorlegt van de organisatie Anjuman-e-Hussania van 24 januari 2016 die ook juist op die twee punten verschilt van de verklaringen van verzoeker volgens de vragenlijst bij de DVZ. Het vermoeden bestaat dat verzoeker diens verklaringen heeft aangepast in functie van de brief die hij na

het invullen van de vragenlijst bij de DVZ heeft ontvangen. Uit de voorgelegde notities van de raadsman van verzoeker van 28 oktober 2015 zou verzoeker althans voor het opmaken van de voorgelegde brief van Anjuman-e-Hussania reeds verklaard hebben dat hij de bommenlegger 's ochtends betrapte. Het valt niet uit te sluiten dat er zich een probleem heeft voorgedaan met de vertaling door een tolk waarvan verzoeker beweert dat die van Kaboel zou afkomstig geweest zijn, maar verzoeker heeft zich wel uitdrukkelijk met de inhoud van die vragenlijst akkoord verklaard. Tegelijk kan ook niet genegeerd worden dat verzoeker aan zijn advocaat reeds voordat de voormelde brief van die organisatie werd opgemaakt en voor het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, sprak van het 's ochtends betrappen van de bommenlegger. De notities van de advocaat kunnen echter geen eventuele bevestiging brengen van het feit dat verzoeker reeds voor het gehoor bij de DVZ gesproken zou hebben van een bom aan de kant van de weg. Tegelijk heeft verweerder nog enkele inconsistenties vastgesteld, die steun vinden in het administratief dossier. Immers de vraag of de vader van verzoeker rechtstreeks een dreigtelefoon kreeg van Ar. of veeleer van een groep die banden had met verschillende groeperingen, blijft onopgehelderd evenals en niet in het minst de vraag of de andere getuige van de bommenlegger, As. werd vermoord voordat verzoeker het land verliet of nadat verzoeker het land verliet. Deze laatste tegenstrijdigheid in de chronologie is wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, flagrant nu dit het lot betreft van een persoon die net als verzoeker getuige van de bommenlegger zou geweest zijn. Bijkomend meent de Raad dat uit het gehoorverslag van verweerder blijkt dat verzoeker maar op zeer beknopte en weinig doorleefde wijze over zijn bewakingsopdrachten voor het dorp heeft gesproken (pagina's 14 en 15 van het gehoorverslag CGVS). Het feit dat de organisatie Anjuman-e-Hussania deze activiteiten heeft bevestigd, doet hieraan geen afbreuk. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van dit stuk betreft, wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257).

Bijgevolg kan de Raad verzoeker niet volgen waar hij meent dat verweerder de beslissing niet op objectieve wijze zou gemotiveerd hebben. De laatst vernoemde en belangrijkste tegenstrijdigheid in de chronologie der feiten aangaande de vraag of As. al dan niet werd vermoord voor zijn vertrek, kan niet teruggebracht worden op eventuele moeilijkheden bij de vertaling bij de DVZ omdat de tolk van Kaboel zou geweest zijn, nu die tegenstrijdigheid eveneens blijkt tussen de verklaringen bij verweerder zelf.

De voormelde motieven van de bestreden beslissing die de Raad heeft weerhouden aangaande het onderzoek naar de vluchtelingenstatus vinden steun in de stukken van het administratief dossier en kunnen in rechte ter verantwoording van de beslissing tot het weigeren van de vluchtelingenstatus in aanmerking genomen worden. Verweerder heeft hierbij op zorgvuldige wijze aan een correcte feitenvinding gedaan en de Raad kan dienaangaande geen kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van de weigering van de vluchtelingenstatus vaststellen.

Op grond van het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen als gevolg van zijn activiteiten als bewaker van het dorp niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn aangevoerde schending van de artikelen 48/4, § 1 en § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Uit zijn betoog aangaande de povere veiligheidssituatie in Pakistan, met bedreigingen van krijgsheren, milities en/of terroristen blijkt klaarblijkelijk dat verzoeker doelt op een nood aan bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst eveneens naar artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn. Artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn heeft betrekking op binnenlandse bescherming of het intern vestigingsalternatief, zoals omgezet in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Nu deze bepaling is omgezet naar intern recht, kan verzoeker zich niet dienstig op artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn beroepen, tenzij om een richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/5, § 3 van de

Vreemdelingenwet te vereisen. Uit het betoog blijkt dat verzoeker duidelijk doelt op een schending van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, nu hij eveneens verwijst naar de richtlijnen van UNHCR daaromtrent bij de beoordeling van het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief. Volgens verzoeker zou hij in geheel Pakistan in de onmogelijkheid zijn om zich zomaar te settelen. Hij stipt ook aan dat de bewijslast aangaande het intern vestigingsalternatief berust bij verweerder. Bijgevolg zal de Raad *infra* de aangevoerde schending belichten op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de vraag of een verzoeker aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van willekeurig geweld is het essentieel dat de verzoeker zijn identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken waarvoor wordt aangenomen dat de geweldsituatie dermate ernstig is dat een loutere terugkeer aldaar voldoende is om een reëel risico voor het leven of de persoon van een burger uit te maken.

In casu wordt door verweerder uitdrukkelijk de Pakistaanse nationaliteit van verzoeker aanvaard, evenals dat hij geboren en getogen is in Kurram Agency. Ook over het feit of verzoeker een burger is, bestaat geen betwisting. Ter zitting bevestigt verweerder eveneens dat de geweldsituatie in Kurram Agency (FATA-provincie) wordt beschouwd als een situatie van willekeurig geweld die dermate ernstig is dat er een reëel risico is voor het leven als gevolg van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De identiteit van verzoeker wordt wel betwist door verweerder en dit in hoofdzaak omwille van de discussie over de leeftijd van verzoeker. Op die grond wordt immers geen geloof gehecht aan de geboorteakte en het schoolattest. Verweerder verwijst immers naar de beslissing van de Voogdijdienst van 22 juni 2015 waarin verzoeker meerderjarig werd verklaard en dit op basis van een medisch onderzoek dat heeft gesteld dat verzoeker op 11 juni 2015 de leeftijd had van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verzoeker houdt echter vol dat hij op het ogenblik van het indienen van zijn asielaanvraag op 29 mei 2015 17 jaar zou geweest zijn, nu hij volgens zijn geboorteakte is geboren op 10 juli 1997. Verzoeker heeft bijgevolg bij wijze van tegenexpertise een nieuw medisch onderzoek laten doen op grond van een radiografie van de handen door dokter J.K., waarvan het stuk zich eveneens in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat verzoeker op 8 februari 2016 minstens 19 jaar zou geweest zijn. De Raad is geenszins bevoegd om uitspraak te doen over de meerderjarigheid of minderjarigheid of de leeftijd van verzoeker op het ogenblik van het indienen van de asielaanvraag. Het komt uitdrukkelijk op grond van artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State toe aan de Raad van State uitspraak te doen over een eventueel beroep tot nietigverklaring van de voormelde beslissing van 22 juni 2015 van de Voogdijdienst wegens overtreding van hetzij substantiële vormen, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Echter, de Raad kan er ook niet aan voorbijgaan dat hij wordt geconfronteerd met een tegenexpertise van verzoeker die heeft geconcludeerd tot een beduidend lagere leeftijd, zoals verzoeker aanstipt. De Raad kan enkel vaststellen dat volgens het eerste medisch onderzoek verzoeker bij het indienen van de asielaanvraag iets meer dan 21 jaar geweest zou zijn, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, terwijl volgens het tweede medisch onderzoek verzoeker bij het indienen van de asielaanvraag 18 jaar zou geweest zijn. Deze laatste leeftijd ligt niet langer ver verwijderd van de door verzoeker beweerde leeftijd van 17 jaar bij het indienen van de asielaanvraag. Zonder enigszins uitspraak te doen over de leeftijd van verzoeker bij het indienen van de asielaanvraag, kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat er gerede twijfel bestaat aangaande diens leeftijd. Zelfs indien verzoeker meerderjarig zou geweest zijn bij het indienen van zijn asielaanvraag, dan nog blijkt hieruit eventueel een twijfelachtige verklaring over de leeftijd, maar niet noodzakelijk over zijn identiteit als zijnde T.M.A. afkomstig uit Kurram Agency. Verzoeker geeft immers zelf in het gehoor toe dat hij zijn leeftijd niet goed kent, heeft navraag gedaan bij zijn ouders, die dan weer aan de school zouden verklaard hebben dat hun zoon in het zomerseizoen na de gevechten in 1996 is geboren en men bijgevolg bij de inschrijving een geboortedatum heeft bepaald en daarom op het schoolcertificaat sprake is van 10 juli 1997 als geboortedatum. Zelfs indien ook aan de geboorteakte maar een relatieve bewijswaarde kan gehecht worden, omdat het vooreerst maar een kopie betreft en verzoeker zelf erkent in het gehoor dat geen geboorteakte werd opgemaakt naar aanleiding van zijn geboorte en zelf verklaart dat leeftijd in Pakistan een meer relatief karakter heeft, dan nog heeft verzoeker daarnaast een originele 'domicile certificate' voorgelegd.

De appreciatie aangaande de authenticiteit en bewijskracht van de 'domicile certificate' behoort, zoals *supra* reeds gesteld voor elk voorgelegd stuk, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Het feit dat dit origineel document pas op 3 november 2015 werd voorgelegd en, zoals verzoeker in het

gehoor uitdrukkelijk erkent, in het kader van zijn asielaanvraag door zijn vader werd opgevraagd, doet op zich geen afbreuk aan de inhoud ervan. Waar verweerder nog vermoedt dat verzoeker een identiteitskaart achterhoudt waarop misschien een andere verblijfplaats zou kunnen staan dan Kurram Agency, verklaart verzoeker dat hij er geen had bij zijn vertrek omdat hij toen nog geen 18 jaar oud was. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat daar “totaal geen geloof” kan aan gehecht worden, maar zoals *supra* gesteld blijkt uit twee beduidend tegenstrijdige resultaten van medische onderzoeken naar de leeftijd van verzoeker ernstige twijfel over de leeftijd, waaruit niet langer met absolute zekerheid kan gesteld worden dat hij bij zijn vertrek de ene of andere leeftijd zou gehad hebben. Zelfs indien verzoeker 18 jaar geweest zou zijn, dan nog bestaat geen zekerheid dat hij over een identiteitskaart moet beschikt hebben, die hij thans zou achterhouden.

Op grond van de voorgelegde originele ‘domicile certificate’ en de gerede twijfel aangaande verzoekers leeftijd, waaruit bijgevolg geen eenduidige conclusie aangaande de identiteit kan afgeleid worden, meent de Raad het voordeel van de twijfel aangaande de identiteit van verzoeker te kunnen toekennen als zijnde T.M.A. afkomstig uit Kurram Agency.

De Raad kan de uitdrukkelijke overtuiging van verweerder, met name *“het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent”* in de bestreden beslissing volgen daar verzoeker in het kader van zijn medewerkingsplicht op de eerste plaats op tal van vragen aangaande de herkomst uit Kurram Agency in het gehoor correct heeft geantwoord, zoals blijkt uit de informatie gevoegd in het administratief dossier, maar eveneens een originele ‘domicile certificate’ heeft voorgelegd waarin zijn afkomst uit Kurram Agency wordt vermeld.

Verweerder besluit echter in de bestreden beslissing in hoofdzaak op grond van twijfels aangaande de documenten, voornamelijk gestoeld op twijfel aangaande de leeftijd en het feit dat verzoeker geen bewijsstukken kan voorleggen die verzoeker in de regio plaatst na 2012, dat verzoeker Kurram Agency *“al een tijdje”* zou kunnen verlaten hebben. Er liggen geen stukken voor dat verzoeker daar *“zeer recent”* verbleef. Tegelijk stelt verweerder dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen over zijn activiteiten bij de verdediging van de regio heeft afgelegd, dat hij het Farsi en Engels goed machtig zou zijn, dat hij bijgevolg langer dan verzoeker beweert in Iran verbleven kan hebben en hoger opgeleid zou zijn dan hij voorhoudt. Deze overwegingen volstaan voor verweerder om te stellen dat verzoeker een gebrekkige medewerking heeft verleend, geen afdoende recent verband met zijn persoon en de regio van herkomst Kurram Agency heeft aannemelijk gemaakt en bijgevolg niet aannemelijk zou gemaakt hebben bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade te lopen in het licht van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad acht deze motieven in rechte en in feite niet afdoende ter verantwoording van de beslissing tot het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing een overmatig gewicht toegekend aan de voorgelegde stukken, of het gebrek aan het voorleggen van stukken en wordt vooral abstractie gemaakt van de talrijke correcte verklaringen aangaande Kurram Agency die verzoeker heeft afgelegd. Nochtans stelt verweerder zelf en op correcte wijze eerder in de bestreden beslissing dat de medewerkingsplicht vereist dat men correcte verklaringen aflegt en **“waar mogelijk”** documenten om de identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten voor te leggen (eigen benadrukken). De primauteit bij de feitenvaststelling ligt in asielzaken dan ook bij geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, boven het voorleggen van documenten, die eventueel deze verklaringen kunnen ondersteunen (RvS 14 juli 2011, nr. 7257). Met verzoeker, begrijpt de Raad inderdaad de sprong niet tussen de bedenkingen in de bestreden beslissing aangaande de geboorteakte, het domiciliërbewijs, het schoolattest en de leeftijd om ineens te concluderen *“bovendien kunnen bovenstaande vaststellingen er op wijzen dat u Kurram Agency “al een tijdje” heeft verlaten”*.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aangaande de kennisvragen over Kurram Agency verklaringen heeft afgelegd die stroken met de informatie in het administratief dossier, en dit niet enkel aangaande de geografische ligging van Kurram Agency (p. 8 en p. 9 van gehoorverslag CGVS), maar eveneens en op gedetailleerde wijze aangaande incidenten die zich in 2014 nog in Kurram Agency en ruimer de FATA-provincie hebben voorgedaan. Zo bijvoorbeeld erkent verweerder in het gehoorverslag dat verzoeker een bomaanslag in Nasti Kot in november 2014 weet te plaatsen. Verweerder betwist niet dat Nasti Kot eveneens in de FATA-provincie ligt. In elk geval is het vereisen dat ook nog stukken moeten worden voorgelegd van na 2012, gezien de aannemelijke verklaringen van verzoeker aangaande recente

gebeurtenissen, disproportioneel in het licht van de bewijslast of medewerkingsplicht die op verzoeker rust. Het feit dat verzoeker inderdaad, zoals *supra* werd aangenomen, geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd wat betreft diens voorgehouden activiteiten als bewaker van het dorp en de betrapting van de zogenaamde bommenlegger, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker wel geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, en het bewijskrachtig 'domicile certificate' heeft voorgelegd, aangaande diens nationaliteit en relatief recente afkomst uit de FATA-provincie. De Raad onderstreept hierbij dat verweerder uitdrukkelijk erkent dat verzoeker geboren en getogen is in Pakistan, waarbij verzoeker in diens verzoekschrift kan gevolgd worden waar hij stelt dat niet duidelijk is wat onder "getogen" moet begrepen worden. Dat verzoeker goed Engels machtig zou zijn, blijkt niet op afdoende wijze uit het gehoor, noch dat het aannemelijk is dat hij hoger opgeleid zou zijn dan hij voorhoudt. Waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zou verklaard hebben het Farsi "goed" machtig te zijn, strookt dit niet met het gehoorverslag (p. 11/22), waar verzoeker heeft verklaard een beetje Farsi te kennen. Hij heeft deze kennis van "een beetje" Farsi verklaard door contact met de Hazara en Khushi in zijn streek. Verweerder ontkent niet dat die minderheden in zijn streek van herkomst voorkomen en Farsi zouden spreken maar vermoedt dat verzoeker langer dan hij beweert in Iran heeft verbleven. Uit het gehoor blijkt dat verzoeker heeft verklaard 5 of 6 dagen via Iran gevlucht te zijn. Uit een verklaring van een beetje kennis van het Farsi, kan geenszins op redelijke wijze een lang verblijf in Iran vermoed worden waardoor het voor verweerder onmogelijk zou gemaakt zijn te weten ten aanzien van welk land van herkomst het reëel risico op ernstige schade zou moeten beoordeeld worden. Verzoeker heeft bijgevolg volgens de Raad *in casu* voldaan aan de medewerkingsplicht om duidelijkheid te verschaffen over zijn eerder land van verblijf, met name Pakistan.

Ten overvloede merkt de Raad op dat waar verweerder zou doelen op Iran als veilig derde land voor verzoeker, het concept van veilig derde land, zoals weergegeven in artikel 38 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn) nog steeds geen grondslag vindt in de interne regelgeving. Deze bepaling is nog steeds niet omgezet in het Belgische recht en heeft geen rechtstreekse werking (RvV algemene vergadering 24 juni 2010, nr. 45 397). Vooraleer een bepaling uit een richtlijn rechtstreekse werking heeft, moet de termijn voor omzetting verstreken zijn en moet deze onvoorwaardelijk, voldoende nauwkeurig en duidelijk zijn (HvJ C-41/74, Van Duyn, Jur. 1974, 1349), dermate dat het geen omzetting in nationaal recht behoeft. Het blijkt duidelijk uit paragraaf 2 van artikel 38 van de Procedurerichtlijn dat stelt dat "*de toepassing van het begrip „veilig derde land” is onderworpen aan voorschriften in het nationale recht (...)*" dat omzetting in nationaal recht vereist is en dus geen rechtstreekse werking kan worden toegekend aan die bepaling.

Uit het bovenstaande meent de Raad dat redelijkerwijs eveneens kan worden aangenomen dat het dossier voldoende aanwijzingen bevat dat verzoeker tot in de laatste helft van 2014 in het district Kurram Agency verbleef. Verzoeker diende zijn asielaanvraag in op 29 mei 2015. De periode waarover dus onduidelijkheid over het verblijf kan bestaan, heeft betrekking op een relatief korte periode en bijgevolg blijkt op afdoende wijze dat Kurram Agency wel minstens een relatief recente regio van eerder verblijf was voor verzoeker. De Raad volgt verweerder dan ook niet waar hij stelt dat hij in het ongewisse zou zijn over waar verzoeker in Pakistan of elders leefde, minstens is er wel voldoende duidelijkheid over zijn eerdere verblijfplaats in Kurram Agency en dit tot de laatste helft van 2014. Verzoeker heeft zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit en heeft wel degelijk aan de medewerkingsplicht voldaan in die zin dat een verband met zijn persoon, zijnde zijn herkomst uit of eerder verblijf in Kurram Agency, waarvan verweerder uitdrukkelijk erkent dat hij er geboren en getogen is, aannemelijk is gemaakt.

Wederom ten overvloede houdt de medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de voormelde Procedurerichtlijn "verplichtingen van verzoeker", in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zoals vermeld in artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn vast te stellen. Daargelaten de vraag of de voormelde artikelen directe werking hebben en zouden zijn omgezet in nationaal recht, blijkt uit dit voormelde artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" voorlegt. De verplichting om mee te werken onder meer voor wat betreft de vaststelling van de plaats of plaatsen van eerder verblijf, vereist echter niet dat de verzoeker moet aantonen "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen.

Verweerder verwijst in de motieven aangaande de subsidiaire beschermingsstatus op grond van willekeurig geweld uitdrukkelijk naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief, en stelt terecht maar op theoretische wijze dat op grond van deze

bepaling er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich te vestigen in een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is.

Echter moet worden vastgesteld dat verweerder het dan toch heeft nagelaten om op basis van de elementen waarover geen twijfel bestaat een volledig onderzoek te doen naar het intern vestigingsalternatief aan de hand van de criteria zoals vermeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt op theoretische wijze terecht in de bestreden beslissing dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas het CGVS weliswaar niet van zijn opdracht ontslaan het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Hij vervolgt dat het om elementen moet gaan die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Hij erkent tot slot dat er sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre er verifieerbare elementen zijn aangebracht waarvan redelijkerwijs mag verwacht worden dat die nader worden onderzocht (zie eveneens dienaangaande HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). *In casu* meent de Raad dan ook gezien al het voorgaande dat verweerder niet heeft voldaan aan zijn onderzoeksplicht naar het eventueel intern vestigingsalternatief in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verweerder laat uitschijnen, zijn er wel voldoende elementen waarover geen twijfel bestaat, zoals zijn nationaliteit en zijn herkomst uit een regio waarvan verweerder erkent dat hij er geboren en getogen is. De Raad meent omwille van het *supra* gestelde dat het bovendien aannemelijk is dat verzoeker nog tot enkele maanden voor het indienen van zijn beschermingsverzoek in Kurram Agency verbleef. In een dergelijke situatie heeft verzoeker wel degelijk wat betreft de essentie aan zijn medewerkingsplicht of bewijsplicht voldaan, teneinde verweerder toe te laten een degelijk onderzoek naar het intern vestigingsalternatief te doen.

Op dit punt werd in het gehoor niet afdoende ingegaan, opdat de Raad zelf bij machte zou zijn een volledig onderzoek te doen naar alle aspecten van het intern vestigingsalternatief zoals weergegeven in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet met oog voor de mogelijkheid om op veilige en wettige manier te reizen en zich toegang te verschaffen tot een andere provincie (zie o.m. EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh v. Nederland, § 141 en §§ 143-145), de redelijkheid van de verwachting dat verzoeker er zich vestigt en dit in het licht van de algemene en persoonlijke omstandigheden. De algemene stelling van verzoeker dat hij zich nergens in Pakistan kan vestigen om op een menswaardige wijze te leven, kan niet zonder enig zorgvuldig onderzoek daaromtrent aangenomen worden. Wel kan verzoeker gevolgd worden dat de bewijslast omtrent een zorgvuldig onderzoek naar het intern vestigingsalternatief bij verweerder ligt (RvS 16 februari 2012, nr. 218.078).

De Raad meent dan ook *in casu* dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende in rechte en in feite ter verantwoording van de beslissing tot het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet kunnen in aanmerking genomen worden. Verweerder heeft hierbij niet op zorgvuldige wijze aan een correcte feitenvinding gedaan in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet terwijl hij weliswaar op grond van de elementen waar geen twijfel over bestaat, die mogelijkheid en dus die onderzoeksplicht had.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/4, § 2, c en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, § 2, c) en met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, met name een grondig onderzoek naar een eventueel intern vestigingsalternatief.

De bestreden beslissing dient derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES